

Дело C-174/23

**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

21 март 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Cour de cassation (Франция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

15 март 2023 г.

Касатори:

HJ

IK

LM

Ответник по касационната жалба:

Twenty First Capital S.A.S.

Кратко представяне на фактическата обстановка и главното производство

- 1 През март 2014 г. дружеството R participation, основано от HJ, със съдружници LM и IK, прехвърля на дружеството T чрез продажба на търговски предприятия, три предприятия за колективно инвестиране, специализирани в инвестициите на нововъзникващите пазари (наричани по-нататък „предприятията R“). HJ е назначен за служител на дружеството T.
- 2 На 5 юни 2014 г., за да организира поемането на тази дейност от дружеството Twenty First Capital (наричано по-нататък „дружеството TFC“), HJ сключва с него договор, съгласно който дружеството TFC се ангажира да го наеме на работа най-късно на 1 ноември 2014 г.
- 3 На 27 юни 2014 г. същите страни сключват договор за партньорство, предвиждащ различни възнаграждения в полза на IK, HJ и LM. На

24 октомври 2014 г. дружеството Т продава на дружеството TFC част от активите си, включващи предприятията R. На 11 декември 2014 г. НЈ се присъединява към дружеството TFC като член на изпълнителния съвет, изпълнителен директор и втори управител на това дружество.

- 4 НЈ и ИК предявяват срещу дружеството TFC иск за изпълнение на договора за партньорство и иск за обезщетение за вреди. LM встъпва по своя инициатива в производството. Дружеството TFC предявява насрещен иск за обявяване на договора за партньорство за недействителен.
- 5 С решение от 10 януари 2019 г. Tribunal de grande instance de Paris (Окръжен съд Париж, Франция) приема, че целта на предвидените в договора за партньорство възнаграждения е да се заплати сътрудничеството, което НЈ и LM следва да се осъществят в рамките на функциите си на наети лица, а НЈ — в рамките на ръководните си функции. След като отбелязва, че дружеството TFC е дружество за управление на активи, което управлява поне един алтернативен инвестиционен фонд (наричан по-нататък „АИФ“), посоченият съд постановява, че тези възнаграждения трябва да са съобразени с правилата, определени в член L. 533-22-2 от Code monétaire et financier (Парижен и финансов кодекс) и член 319-10 от Règlement général de l'AMF (Общ правилник на AMF), които са норми от обществен ред с ръководен характер (ordre public de direction). Тъй като приема, че в случая това не е така, той обявява договора за партньорство за недействителен и отхвърля исквете.
- 6 С решение от 8 февруари 2021 г. Cour d'appel de Paris (Апелативен съд Париж, Франция) потвърждава първоинстанционното решение. ИК, НЈ LM подават касационна жалба срещу въззивното решение.

Релевантни разпоредби на правото на Съюза

Директива 2011/61/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2011 година относно лицата, управляващи алтернативни инвестиционни фондове и за изменение на директиви 2003/41/ЕО и 2009/65/ЕО и на регламенти (ЕО) № 1060/2009 и (ЕС) № 1095/2010 (ОВ L 174, 2011 г., стр. 1) (наричана по нататък „Директивата за ЛУАИФ“).

Член 13

„1. Държавите членки изискват ЛУАИФ да установят за категориите персонал — включително висшето ръководство, служителите, поемащи рискове, и служителите с контролни функции, както и всеки служител, чието общо възнаграждение го поставя в същата категория възнаграждения като на висшето ръководство и на служителите, поемащи рискове — чиито професионални дейности имат съществено въздействие върху рисковия профил на ЛУАИФ или върху рисковия профил на управляваните от тях АИФ, политики и практики във връзка с възнагражденията, които са в

съответствие с разумното и ефективно управление на риска и го насърчават, и които не насърчават поемането на рискове, несъобразени с рисковите профили, устава или учредителните документи на управляваните от тях АИФ.

ЛУАИФ определят политиките и практиките във връзка с възнагражденията в съответствие с приложение II.

2. ЕОЦКП разработва насоки за разумни политики за възнагражденията, които са в съответствие с приложение II. Тези насоки отчитат принципите на разумната политика за възнагражденията, посочени в Препоръка 2009/384/ЕО, размера на ЛУАИФ и на управляваните от тях АИФ, вътрешната им организация, както и естеството, обхвата и сложността на техните дейности. ЕОЦКП си сътрудничи тясно с Европейския надзорен орган (Европейски банков орган) (ЕБО)“.

Член 61, параграф 1

„ЛУАИФ, извършващи дейности съгласно настоящата директива преди 22 юли 2013 г., приемат всички необходими мерки за спазване на националното право, основано на настоящата директива, и подават заявление за разрешение в срок от една година от тази дата“.

Влизане в сила и срок на транспониране

Съгласно член 70 от Директивата за ЛУАИФ тя влиза в сила на 21 юли 2011 г. Съгласно член 66 от нея държавите членки е трябвало да транспонират основната част от разпоредбите на тази директива, и по-специално член 13 от нея, до 22 юли 2013 г.

Посочени национални разпоредби

Член L.533-22-2 от Паричния и финансов кодекс, въведен с Ordonnance n° 2013-676 du 25 juillet 2013 modifiant le cadre juridique de la gestion d'actifs (Постановление № 2013-676 от 25 юли 2013 г. за изменение на правната уредба относно управлението на активи) (влязло в сила на 28 юли 2013 г.), транспонира член 13 от Директивата за ЛУАИФ. Той гласи:

„I.– Дружествата за управление на активи на АИФ, посочени в параграф II, точки 1 и 2 от настоящия член, определят политиките и практиките във връзка с възнагражденията на следните лица, когато техните професионални дейности имат въздействие върху рисковия профил на дружествата за управление на активи или на управляваните от тях АИФ:

1° управителите;

2° членовете на управителния или изпълнителния съвет;

3° ръководителите на опростени акционерни дружества и служителите на ръководни длъжности [...];

4° служителите, поемащи рискове;

5° служителите с контролни функции;

6° служителите на подчинение на дружеството за управление на активи, чието общо възнаграждение ги поставя в същата категория възнаграждения като на служителите на ръководни длъжности [...] и на служителите, поемащи рискове.

Политиките и практиките във връзка с възнагражденията са в съответствие с принципите за разумно и ефективно управление на риска, насърчават разумното и ефективното управление на риска и не поощряват поемането на рискове, несъобразени с рисковите профили на АИФ и съдържанието на техните правила или устав.

II.– Настоящият член се прилага към дружествата за управление на активи на АИФ:

1° [...]

2° [...].

Общият правилник на *Autorité des marchés financiers* [Служба за финансов надзор (AMF)] определя условията на политиките и практиките във връзка с възнагражденията на тези дружества за управление на активи“.

Член 33, I от Постановлението от 25 юли 2013 г. предвижда преходна разпоредба, съгласно която „[у]правляващите дружества, които към датата на публикуване на настоящото постановление извършват дейности, съответстващи на съдържащите се в него разпоредби, подават заявление за разрешение като дружества за управление на активи [...] преди 22 юли 2014 г.“.

Обяснителната бележка към *Décret n° 2013-687 du 25 juillet 2013 pris pour l'application de l'ordonnance n° 2013-676* (Декрет № 2013-687 от 25 юли 2013 г. за прилагането на Постановление № 2013-676) съдържа следното указание: „Влизане в сила: управляващите дружества, които към датата на публикуването на настоящия декрет извършват дейности, съответстващи на съдържащите се в него разпоредби, приемат всички необходими мерки за спазване на разпоредбите му и подават съответно заявление за разрешение най-късно до 22 юли 2014 г. [...]“.

Основни доводи на страните в главното производство

- 7 В касационната си жалба касаторите поддържат по същество, наред с останалото, че изискванията, предвидени в член 13 от Директивата за ЛУАИФ и транспонирани във френското право с член L. 533-22-2 от Паричния и финансов кодекс, се прилагат едва от момента, в който лицето, управляващо АИФ, получи разрешение. Тъй като дружеството TFC е получило разрешението си едва на 18 август 2014 г., те стигат до извода, че към 27 юни 2014 г., датата на сключване на договора за партньорство, правилата за възнагражданията не са били приложими по отношение на това дружество. При условията на евентуалност твърдят, че тези правила не са били обвързващи към 27 юни 2014 г. Касаторите поддържат, че като е счел тези правила за приложими, считано от 22 юли 2013 г., Cour d'appel (Апелативен съд) е нарушил член 1 от Code civil (Граждански кодекс, Франция) и член 33 от Постановлението от 25 юли 2013 г., тълкуван в светлината на член 61, параграф 1 от Директивата за ЛУАИФ.
- 8 В подкрепа на анализа си касаторите представят изготвен от Европейската комисия документ на английски език, озаглавен „AIFMD Q&As from the European Commission, със следния превод:
- „[въпрос] Член 61, параграф 1 предвижда, че ЛУАИФ, извършващи дейности съгласно настоящата директива преди 22 юли 2013 г., приемат всички необходими мерки за спазване на националното право, основано на настоящата директива, и подават заявление за разрешение в срок от една година, считано от тази дата. Означава ли това, че ЛУАИФ имат на разположение една година, за да се съобразят напълно с националното законодателство и да подадат заявление за разрешение?
- [отговор] През едногодишния преходен период се очаква ЛУАИФ да положат всички възможни усилия за спазване на изискванията на националното законодателство, транспониращо Директивата за ЛУАИФ. Задължението за подаване на заявление за разрешение [...] е правно обвързващо, но може да бъде изпълнено в срок от една година, считано от влизането в сила на Директивата. Що се отнася до останалите задължения, предвидени в Директивата за ЛУАИФ (като [...] възнагражданията [...]), ЛУАИФ, активно към датата на влизане в сила на Директивата за ЛУАИФ, трябва да приеме всички мерки през преходния период (т.е. да положи всички възможни усилия), за да се съобрази с Директивата за ЛУАИФ във връзка с всички дейности, предприети след влизането в сила на Директивата (на 22 юли 2013 г.). След този преходен период всички задължения, произтичащи от Директивата за ЛУАИФ, са правно обвързващи“.
- 9 Те се позовават също на публикуваните от ЕОЦКП „Въпроси и отговори относно Директивата за ЛУАИФ“, в които се посочва:

„Въпрос 1 [последна актуализация на 17 февруари 2014 г.]: За коя счетоводна година ЛУАИФ, които извършват дейности съгласно Директивата за ЛУАИФ преди 22 юли 2013 г. и подават заявление за разрешение съгласно Директивата в периода от 22 юли 2013 г. до 22 юли 2014 г., следва да приложат за първи път правилата за възнагражденията на ЛУАИФ? Отговор 1: Параграф 4 от Насоките за политиките за възнагражденията, приложими за лицата, управляващи алтернативни инвестиционни фондове (ЕОЦКП/2013/232), предвижда, че „[н]астоящите насоки ще влязат в сила на 22 юли 2013 г., без да се засягат преходните разпоредби на Директивата относно лицата, управляващи алтернативни инвестиционни фондове“.

Въпросите и отговорите на Европейската комисия във връзка с Директивата за ЛУАИФ дават конкретни насоки за тълкуването на преходните разпоредби на член 61, параграф 1 от Директивата за ЛУАИФ. [...] След като дружество получи разрешение за АИФ, към него се прилагат съдържащите се в Директивата за ЛУАИФ правила за възнагражденията и насоките за възнагражденията. Следователно релевантните правила трябва да започнат да се прилагат от датата на разрешението.

Що се отнася обаче до правилата за променливото възнаграждение (т.е. тези, за които са дадени указания в раздели XI (основни изисквания за отчитане на риска) и XII (специални изисквания за отчитане на риска) от насоките за възнагражденията, ЛУАИФ трябва да ги прилагат за изчисляването на плащанията, свързани с новоразпределяните променливи възнаграждения на техния идентифициран персонал (определено в насоките за възнагражденията) за периодите на изпълнение, следващи този, през който са получили разрешение. Следователно режимът на променливо възнаграждение на ЛУАИФ трябва да се прилага само за пълните периоди на изпълнение и за първия пълен период на изпълнение, след като ЛУАИФ е получило разрешение.

Например: [...] за лице, което вече управлява АИФ, чиято счетоводна година приключва на 31 декември, и което подаде заявление за разрешение преди 22 юли 2014 г. и получи разрешение след тази дата (включително когато разрешението е получено след 31 декември 2014 г.) правилата на Директивата за ЛУАИФ относно променливите възнаграждения трябва да се прилагат за изчисляването на плащанията за счетоводната 2015 година“.

- 10 Накрая, те се позовават на Guide AIFM — Rémunération des gestions de FIA (Ръководство за ЛУАИФ — Възнаграждение за управлението на АИФ), публикувано от AMF, съгласно което (стр. 3):

„По силата на член 61, параграф 1 от Директивата за ЛУАИФ управляващите дружества, съществуващи към 22 юли 2013 г., разполагат със срок от една година до 22 юли 2014 г., за да се съобразят с предвидените в

Директивата за ЛУАИФ задължения и за да подадат заявление за разрешение до компетентния орган.

Възможни са следните три хипотези:

- управляващи дружества, получили разрешение в периода от 22 юли 2013 г. до 31 декември 2013 г.: предвидените с позицията за възнагражденията на ЛУАИФ мерки във връзка с възнагражденията се прилагат за счетоводната 2014 г. (за променливите възнаграждения, изплатени през 2015 година);
- управляващи дружества, получили разрешение едва в периода от 1 януари 2014 г. до 22 юли 2014 г.: предвидените с позицията за възнагражденията на ЛУАИФ мерки във връзка с възнагражденията се прилагат за счетоводната 2015 г. за променливите възнаграждения, изплатени през 2016 г.;
- след това към новите управляващи дружества, получили разрешение за ЛУАИФ през годината N, след 22 юли 2014 г., ще се прилага същата логика: първата счетоводна година, която трябва да се вземе предвид за прилагането на мерките, предвидени с позицията за възнагражденията на ЛУАИФ, е годината N+1 за променливите възнаграждения, изплатени през N+2“.

- 11 Дружеството TFC, ответник по касационната жалба, отговаря, че разпоредбите на член L. 533-22-2 от Паричния и финансов кодекс са били приложими към 27 юни 2014 г., денят на сключване на договора за партньорство, тъй като макар Постановлението от 25 юли 2013 г. да предвижда отложено влизане в сила на някои транспониращи разпоредби, това не се отнася до тези, които задължават операторите да въведат практики и политики във връзка с възнагражденията на ръководителите на дружествата за управление на АИФ, „които са в съответствие с разумното и ефективно управление на риска“.
- 12 Той твърди още, че дори да се допусне, че ЛУАИФ разполагат с определен период, за да се съобразят с новите разпоредби, транспониращи Директивата за ЛУАИФ, те не могат през този период да сключат договор, предвиждащ възнаграждение, което не е в съответствие с член 13 от тази директива, тъй като член 61, параграф 1 от нея изисква те да „приемат всички необходими мерки за спазване на националното право, основано на настоящата директива“.

Кратко изложение на мотивите за запитването и преюдициални въпроси

- 13 Решаването на спора зависи от това дали член L. 533-22-2 от Паричния и финансов кодекс, влязъл в сила на 28 юли 2013 г., е бил приложим към

27 юни 2014 г., датата на сключване на договора за партньорство. За да се отговори на този въпрос е необходимо тълкуване на Директивата за ЛУАИФ, и по-специално на членове 13 и 61 от нея.

- 14 Cour de cassation (Касационен съд) констатира, че документът на Комисията изглежда допуска, че съществува преходен едногодишен период, който приключва на 21 юли 2014 г., че до тази дата от ЛУАИФ се очаква само да положат всички възможни усилия за спазване на изискванията на националното законодателство за транспониране на Директивата за ЛУАИФ и че едва след тази дата произтичащите от същата директива задължения стават правно обвързващи. В този анализ нито датата на заявлението за разрешение, нито датата на получаване на разрешението биха могли да са релевантни.
- 15 Според посочения съд обаче от анализите на ЕОЦКП и АМФ следва, че съдържащите се в Директивата за ЛУАИФ правила за възнагражденията и насоките за възнагражденията могат да се прилагат спрямо дадено ЛУАИФ едва от датата, на която то е получило разрешението, докато същите правила не се прилагат спрямо него преди издаването на това разрешение. Според същите анализи посочените правила биха се прилагали едва от началото на счетоводната година след получаване на разрешението.
- 16 Cour de cassation (Касационен съд) счита, че с оглед на текста на член 61, параграф 1 от Директивата за ЛУАИФ нито едно от предложените тълкувания не е безспорно. По-специално от този член не може да бъде ясно изведена връзката между получаването на разрешение и прилагането на правилата на Директивата.
- 17 Той счита, че е възможно друго тълкуване, предполагащо разграничение в зависимост от това дали възнаграждението е договорено преди или след транспонирането на Директивата за ЛУАИФ в националното законодателство. В първия случай може да се приеме, че ще е трудно ЛУАИФ да бъдат задължени да поставят незабавно под въпрос възнаграждение, което не е нарушавало никакво правило към момента на договарянето му, и че от тях би могло най-много да се изисква през преходния период да положат всички възможни усилия за спазване на новите изисквания за възнагражденията. Във втория случай би било възможно с влизането в сила на националното законодателство за транспониране на Директивата за ЛУАИФ на ЛУАИФ да бъде непосредствено забранено да договарят бъдещи възнаграждения, които противоречат на правилата, определени с вече влязлата в сила директива.
- 18 Тъй като точното тълкуване на релевантните разпоредби на Директивата за ЛУАИФ не е безспорно, а Съдът не е имал повод да тълкува член 61, параграф 1 от тази директива, Cour de cassation (Касационен съд) счита, че трябва да отправи до Съда следните преюдициални въпроси.

- 1)
  - a) Трябва ли член 13 и член 61, параграф 1 от Директива 2011/61/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2011 година относно лицата, управляващи алтернативни инвестиционни фондове, и за изменение на директиви 2003/41/ЕО и 2009/65/ЕО и на регламенти (ЕО) № 1060/2009 и (ЕС) № 1095/2010 да се тълкуват в смисъл, че ЛУАИФ, извършващи дейности съгласно тази директива преди 22 юли 2013 г., са длъжни да спазват задълженията относно политиките и практиките във връзка с възнагражденията:
    - i) от изтичането на срока за транспониране на посочена директива;
    - ii) от датата на влизане в сила на разпоредбите, транспониращи Директивата в националното право;
    - iii) от изтичането на 21 юли 2014 г. на едногодишния срок, определен в член 61, параграф 1, или
    - iv) от получаването на разрешението като ЛУАИФ по тази директива?
  - б) Зависи ли отговорът на този въпрос от това дали възнаграждението, изплащано на служител или дружествен ръководител от лицето, управляващо алтернативен инвестиционен фонд, е било договорено преди или след:
    - i) изтичането на срока за транспониране на Директивата;
    - ii) датата на влизане в сила на разпоредбите, транспониращи Директивата в националното право;
    - iii) изтичането на 21 юли 2014 г. на срока, определен в член 61, параграф 1 от Директивата;
    - iv) датата на получаване на разрешението от лицето, управляващо алтернативен инвестиционен фонд?
- 2) Ако от отговора на първия въпрос следва, че след транспонирането на Директивата в националното право лицето, управляващо алтернативен инвестиционен фонд, е длъжно за определен период само да положи всички възможни усилия за спазване на националното право, основано на Директивата, изпълнява ли посоченото лице това задължение, ако през този период наеме служител или назначи дружествен ръководител при условия във връзка с възнаграждението, които не отговарят на изискванията на националната разпоредба, транспонираща член 13 от Директивата?